Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XX. Warszawa, 17 marca 1938 r. Nr 23.

Dziennik niniejszy zawiera przepisy i okólniki dawniejsze.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

Dział Sanitarno-Kolejowy.

DZIAŁ SANITARNO-KOLEJOWY.

225.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 13 grudnia 1933 r. w sprawie kontroli osób zgłaszających się do lekarzy i kontroli recept.

Zarządzeniem Ministerstwa nr PU. 55/77/33 z dnia 2 grudnia b.r. wprowadzony został obowiązek zaopatrywania kolejowych dowodów tożsamości osób, nie uprawnionych do korzystania z kolejowej opieki lekarskiej, pieczęcią odpowiedniej treści. W związku z tym, dla usprawnienia kontroli osób zgłaszających się do lekarzy kolejowych, jak również dla zapobieżenia ewent. nadużyciom z receptami, zarządza się co następuje:

Począwszy od dnia 1 stycznia 1934 r. lekarze kolejowi są obowiązani wpisywać osobiście

na receptach, zleceniach, zaświadczeniach, itp. obok nazwiska pracownika (członka rodziny, emeryta), również i nr kolejowego dowodu tożsamości osoby. Przy wpisywaniu n-ru dowodu lekarz ma sprawdzić, czy dowód ten nie jest zaopatrzony w odcisk pieczęci: „opieka lekarska **nie** przysługuje".

Rachunki za lekarstwa, składane przez apteki prywatne, powinny być ułożone nie według kolejności wydania leków, lecz według nazwisk chorych, by w ten sposób zgrupować razem recepty otrzymane przez jedną i tę samą osobę; taksamo powinny być ułożone dołączane do rachunku recepty.

Na receptach apteka oznacza datę wydania leku. W razie przedstawienia aptece do zrealizowania recepty lekarza kolejowego po upływie 30 dni od daty wystawienia, apteka odmówi wydania leku na rachunek P.K.P., wzgl. zażąda potwierdzenia recepty przez lekarza kolejowego. Rachunki mają być składane w Dyrekcji w początku każdego miesiąca za ubiegły okres miesięczny.

Przy kontroli recept w Wydziale Sanitarnym należy zwrócić specjalną uwagę na fakty używania znaczniejszej ilości leków przez jedne i te same osoby, oraz badać celowość przepisywania bardziej kosztownych leków.

Wprowadzenie w życie powyższych zarządzeń nie zwalnia Dyrekcji od stosowania środków kontroli przyjętych dotychczas, lub innych, które w miejscowych warunkach uzna za właściwe i skuteczne.

Nr S. I. 2/13.

226.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 19 kwietnia 1934 r. w sprawie pomocy lekarskiej dla emerytów Ministerstwa Komunikacji i Głównej Inspekcji Komunikacji.

Na zasadzie § 1 ust. (1) pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 10, poz. 81) emerytowani pracownicy Ministerstwa Komunikacji oraz Głównej Inspekcji Komunikacji, uprawnieni do państwowej pomocy lekarskiej otrzymują tę pomoc z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Ze względu na to, że wzmiankowane wyżej rozporządzenie przewiduje prawo do pomocy lekarskiej tylko dla pewnych kategorii emerytowanych funkcjonariuszów państwowych, Dyrekcje będą przydzielać zgłaszających się emerytów do poszczególnych rejonów lekarskich dopiero po złożeniu przez nich zaświadczeń Ministerstwa, stwierdzających posiadanie prawa do państwowej pomocy lekarskiej na zasadzie postanowień rozporządzenia z dnia 28 stycznia 1934 r.

Nr S. I. 2/13.

227.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu pomocy lekarskiej emerytom.

Celem ujednostajnienia postępowania, związanego z udzielaniem opieki lekarskiej emerytom, ustala się następujący tryb postępowania:

A. Emeryt zamieszkały na terenie Dyrekcji, która rozwiązała z nim stosunek służbowy, składa do Wydziału Sanitarnego podanie o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego uprawnienie do opieki lekarskiej, oraz o przydzielenie go do odpowiedniego rejonu lekarskiego. Przed załatwieniem podania Wydział Sanitarny otrzymuje od emeryta deklarację, w której tenże stwierdza, że nie podlega ubezpieczeniu na wypadek choroby z tytułu swego zatrudnienia oraz, że zobowiązuje się niezwłocznie zawiadomić Dyrekcję z chwilą powstania okoliczności, powodujących utratę uprawnienia do kolejowej opieki lekarskiej.

B. Emeryt zamieszkały poza obrębem Dyrekcji macierzystej, t.j. tej która rozwiązała z nim stosunek służbowy, wnosi do tej Dyrekcji odpowiednie podanie. Dyrekcja, po sprawdzeniu, zawiadamia Dyrekcję miejsca zamieszkania emeryta o posiadaniu przez niego uprawnień do kolejowej opieki lekarskiej. Dyrekcja miejsca zamieszkania postępuje, jak pod A) i wydaje zaświadczenie.

W razie zmiany miejsca zamieszkania nowe zaświadczenie może być wydane po zwrocie poprzedniego, przy jednoczesnym zawiadomieniu Dyrekcji, w której emeryt zamieszkiwał poprzednio, dla zapobieżenia posiadaniu przez niego kilku zaświadczeń.

Nr S. I. 2/14

DYREKCJA OKRĘGOWA
KOLEI PAŃSTWOWYCH

w...

Załącznik do Zarządzenia Ministerstwa Komunikacji nr S. I. 2/14.

ZAŚWIADCZENIE.

P. .... zamieszkały w ....
b. .... emerytowany przez D. O. K. P.
.... posiada na zasadzie § 38 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 9, poz. 74) prawo do kolejowej opieki lekarskiej w zakresie przewidzianym rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 14 kwietnia 1934 r. (Dz. Urz. M. K. nr 15, poz. 80).

Pomoc lekarską wyżej wymieniony otrzymywać będzi od lekarza rejonowego w...

Naczelnik Służby Sanitarnej.

.... dnia.................................... 193...... r.

228.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 16 czerwca 1935 r. w sprawie sporządzania protokółów badania pracowników kolejowych w komisjach lekarskich.

Pomimo zarządzenia z dnia 3 listopada 1933 r. nr S. II/48/16 i wielokrotnych przypomnień w wypadkach konkretnych, ciągle jeszcze dają się zauważyć niedokładności przy sporządzaniu protokółów badania pracowników kolejowych w Komisjach Lekarskich, a w szczególności przy formułowaniu orzeczeń, t.j. odpowiedzi na pytania, zawarte w rubryce 11-ej formularza protokółu badania w Komisji Lekarskiej (Druk Serii S. nr 14).

Niedokładności te powodują nieporozumienia i niepożądane konsekwencje przy wydawaniu decyzji i nieomal w każdym przypadku zmuszają do prowadzenia dodatkowej korespondencji, co znacznie utrudnia pracę.

Dla zaradzenia temu na przyszłość, Ministerstwo Komunikacji zarządza, co następuje:

Zamiast, przesyłanych dotychczas w myśl § 20 ustęp końcowy i § 21 ust. końcowy Przepisów nr S 1 o badaniach lekarskich, decyzji w formie ogólnikowych zawiadomień o wynikach badań komisyjnych, Wydziały Sanitarne przesyłać będą właściwej władzy decyzje w postaci pełnych odpisów orzeczeń Komisji Lekarskich (rubr. 11 Protokółu badania), podając w odpisie zarówno pytania, jak i odpowiedzi na pytania objęte „orzeczeniem".

O ile by odpis ten wykazał niedokładności, a mianowice brak ścisłych odpowiedzi na pytania, zawarte w rubryce 11-ej formularza, Wydział Sanitarny uzupełni go na żądanie właściwej władzy.

Omawiany odpis należy dołączyć do akt sprawy, względnie do akt osobowych pracownika.

Ministerstwo Komunikacji poleca dopilnować ścisłego przestrzegania powyższego zarządzenia.

Nr S. II. 48/12.

229.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 193 7r. w sprawie opieki lekarskiej nad dziećmi pracowników po uzyskaniu matury.

Dzieciom pracowników, uzyskującym maturę w porze wiosennej, nie należy odmawiać pomocy lekarskiej w okresie przejściowym, t.j. do chwili zapisania się do wyższego zakładu naukowego.

Opiekę tę należy natomiast przerwać, o ile zainteresowany nie przedstawi dowodów o rozpoczęciu studiów do dnia 1 października, który to dzień wedle opinii Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, należy uważać za początek nowego roku szkolnego.

Zarządzenie niniejsze zostaje wydane wzamian zarządzenia nr S. I. 2/1 z dnia 14 stycznia 1936 r., które jednocześnie traci moc obowiązującą.

Nr S. I. 2/11.

230.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie mieszkań i wyżywienia dla pielęgniarek i posługaczy szpitalnych.

W razie nałożenia na pielęgniarki i posługaczy szpitali kolejowych obowiązku koszarowego zamieszkiwania w szpitalu, Dyrekcje mogą im przyznać bezpłatnie odpowiednie pomieszczenie mieszkalne; w razie nałożenia obowiązku pracy poza normalnymi godzinami pracy, może być również przyznawane bezpłatne wyżywienie.

Zarządzenie niniejsze zostaje wydane wzamian zarządzeń: nr nr S. I. 6/1 i S. I. 6/2 z dni 23.VIII. 1932 r. i 22.XI. 1932 r., które jednocześnie tracą moc obowiązującą.

Nr S. III. 131/2.

231.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie badania zdolności rozpoznawania barw.

W sprawie stosowania postanowień § 6 Przepisów nr S. 1 — o badaniach lekarskich na P.K.P. zarządza się co następuje:

Podstawową metodą badania zdolności rozpoznawania barw są tablice pseudoizochromatyczne Stillinga (wydanie P.K.P.).

Lekarze rejonowi obowiązani są przeprowadzać badania wyłącznie za pomocą tych tablic, ściśle według wskazówek tam zawartych.

Przy badaniu przez lekarzy rejonowych kandydatów do służby kolejowej (nowowstępujących), wszelkie błędy przy rozpoznawaniu tablic Stillinga dyskwalifikują kandydata na stanowiska (zajęcia) I-szej i II-giej kategorii, bez potrzeby kierownia ich do okulisty kolejowego.

W razie stwierdzenia błędu lub wahań przy odczytywaniu tablic Stillinga przez pracowników kolejowych, podlegających badaniom okresowym, względnie podczas badań okolicznościowych (po wypadku), chorobie itp.), lekarz rejonowy obowiązany jest skierować badanego do okulisty kolejowego.

Okulista kolejowy przeprowadza badania pracownika przede wszystkim za pomocą tablic pseudoizochromatycznych (Stilling, Ishihara), ewentualnie również innymi metodami badania, jak Holmgrena, Nagla i in.

Jednocześnie zwraca się uwagę lekarzy posiadających tablice do badania na konieczność dopilnowania, by tablice nie były zaopatrzone w jakiekolwiek znaki ułatwiające rozpoznawanie barw.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16.IV. 1930 r. nr S. 333/30 ogłoszone w Dz. Urz. M. K. Nr 13/30 poz. 105 oraz zarządzenie nr S. 395/29 z dnia 28.VIII. 1929 r.

Nr S. II. 48/4.

232.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 kwietnia 1935 r. w sprawie organizacji pracowni psychotechnicznych.

Wyjaśnia się, że w myśl postanowień § 7 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 10 grudnia 1934 r. nr P. 5. 146/6/34 o organizacji pracowni psychotechnicznych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. nr 41 poz. 251), utraciły moc obowiązującą §§ 3 i 8 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 23 grudnia 1929 r. nr S. 661/29 o zakresie badań psychotechnicznych na polskich kolejach państwowych (Dz. Urz. M. K. nr 28, poz. 229), jako sprzeczne z postanowieniami cytowanego na wstępie rozporządzenia.

Nr S. I. 2/9.

233.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 27 września 1935 r. w sprawie pomocy w nagłych wypadkach.

W związku z niejednolitym na terenie poszczególnych Dyrekcyj postępowaniem przy udzielaniu pierwszej pomocy poszkodowanym wskutek nieszczęśliwych wypadków na terenie kolejowym oraz przy sporządzaniu „pierwszych orzeczeń lekarskich o stanie poszkodowanego" (druk: seria S. nr 17), wyjaśnia się, co następuje:

1. W razie wypadku na terenie kolejowym, niezależnie od tego, czy poszkodowany posiada prawo do kolejowej opieki lekarskiej, czy też nie — należy niezwłocznie wezwać właściwego lekarza rejonowego.

Gdyby zwłoka w przybyciu właściwego lekarza rejonowego zagrażała zdrowiu lub życiu poszkodowanego, należy wezwać najbliższego lekarza rejonowego, a w ostatecznym razie lekarza prywatnego, jeśli szybkie przybycie lekarza kolejowego jest niemożliwe.

2. Pierwsze orzeczenie lekarskie o stanie poszkodowanego wskutek nieszczęśliwego wypadku sporządza ten lekarz kolejowy, który udzielił pierwszej pomocy poszkodowanemu.

Podpisywanie przez lekarzy kolejowych orzeczeń bez osobistych oględzin, czy też oso-

bistego wykonania lub nadzorowania czynności, stanowiącej podstawę orzeczenia, jest bezwzględnie niedopuszczalne.

3. Jeżeli poszkodowanemu udzielił pierwszej pomocy felczer kolejowy (w Dyrekcjach Warszawskiej, Radomskiej i Wileńskiej), następne zaś zbadanie przez lekarza kolejowego na miejscu było z jakichkolwiek powodów niemożliwe, tenże felczer sporządza „sprawozdanie o stanie poszkodowanego wskutek nieszczęśliwego wypadku, posiłkując się odpowiednio zmienionym w tytule i podpisie drukiem S. nr 17. (Pierwsze orzeczenie lekarskie o stanie poszkodowanego wskutek nieszczęliwego wypadku) i przesyła je niezwłocznie właściwemu lekarzowi rejonowemu. Jeżeli obrażenia ciała są ciężkie i lekarz rejonowy uzna to za konieczne, winien osobiście sprawdzić dokładność sprawozdania, zaopatrując je w odpowiedniej treści adnotację.

4. Jeżeli poszkodowanego umieszczono w szpitalu kolejowym **bez uprzedniego** sporządzenia pierwszego orzeczenia, orzeczenie to sporządza szpital kolejowy i przesyła je lekarzowi rejonowemu.

5. Jeżeli poszkodowanego umieszczono bez uprzedniego sporządzenia pierwszego orzeczenia w szpitalu niekolejowym, orzeczenie to sporządza właściwy lub delegowany przez Naczelnika Służby Sanitarnej lekarz rejonowy na podstawie osobistych oględzin przeprowadzanych w szpitalu (w domu), bądź na podstawie danych, udzielonych przez szpital, czyniąc o tym w treści orzeczenia odpowiednią wzmiankę.

6. W razie wypadku z pracownikiem P.K.P., nie posiadającym prawa do kolejowej opieki lekarskiej, a należącym do Ubezpieczalni Społecznej, należy udzielić mu pierwszej pomocy narówni z pracownikami do tej opieki uprawnionymi, kierując go następnie do właściwej Ubezpieczalni w celu dalszego leczenia. W wypadkach ciężkich, w których poszkodowany po otrzymaniu pierwszej pomocy potrzebuje natychmiastowej opieki szpitalnej, a zwłoka w jej udzieleniu mogłaby grozić śmiercią lub ciężkimi dla zdrowia następstwami, poszkodowanego należy po udzieleniu pierwszej pomocy niezwłocznie skierować do szpitala własnymi środkami, z adnotacją: „nagły wypadek — członek Ubezpieczalni Społecznej". O wysłaniu do szpitala bez odpowiedniego zlecenia ze strony organów Ubezpieczalni należy niezwłocznie zawiadomić zwierzchnika służbowego, który ze swej strony zawiadomi Ubezpieczalnię Społeczną, do której poszkodowany należy.

Nr S. I. 2/29.

234.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 14 marca 1936 r. w sprawie honorariów lekarzy prywatnych wzywanych na obszar kolejowy.

W związku z poruszoną przez jedną z Dyrekcyj sprawą opłacania przez P.K.P. lekarzy prywatnych, wezwanych do udzielenia pomocy na obszarze kolejowym pasażerom lub osobom postronnym, wyjaśnia się co następuje:

1) W razie wypadku na obszarze kolejowym, P.K.P. pokrywają koszty udzielenia pomocy osobom prywatnym w zasadzie tylko wtedy, gdy wypadek, który spowodował potrzebę udzielenia pomocy, nastąpił z winy kolei; jeżeli jednak lekarz prywatny został wezwany przez organa kolejowe, Zarząd kolejowy ma obowiązek uiścić należność lekarzowi, bez względu na to czy wypadek nastąpił z winy, czy też bez winy kolei, przy czym, w razie gdy kolej odpowiedzialności nie ponosi, a osoba której udzielono pomocy sama należności lekarzowi nie uiści, Zarządowi kolejowemu przysługuje prawo regresu do tej osoby z tytułu poniesionego wydatku.

2) Jeżeli lekarz prywatny, udzielający pomocy na obszarze kolejowym, został wezwany przez policję lub osoby postronne, Zarząd Kolejowy powinien wypłacić lekarzowi należną kwotę, gdy w drodze dochodzenia zostanie stwierdzone, że wypadek został spowodowany z winy kolei lub jeżeli wina kolei jest tak niewątpliwa, że nie wymaga nawet specjalnego dochodzenia. W przeciwnym razie, t. zn. jeżeli wypadek zaszedł nie z winy kolei, Zarząd kolejowy nie ma żadnego obowiązku uiszczania lekarzowi należności.

Wydatki na opłacanie lekarzy prywatnych, wzywanych dla okazania pomocy na obszarze kolejowym w przypadkach wskazanych wyżej, należy zarachowywać na dz. 2 rodz. 9 § 5 poz. 3 preliminarza budżetowego.

Nr S. I. 2/4.

235.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie zastąpienia waty bawełnianej watą lnianą.

Wobec ukazania się na rynku handlowym gatunków krajowej waty lnianej, z powodzeniem zastępującej watę bawełnianą, zwraca się uwagę na konieczność przestrzegania, by w lecznictwie kolejowym wata lniana znalazła jak najszersze zastosowanie.

Okólnik niniejszy zostaje wydany wzamian zarządzenia z dnia 19.XI. 1932 r. nr S. III. 136/5, które jednocześnie traci moc obowiązującą.

Nr S. III. 134/4.

236.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie badań lekarskich na żądanie Kasy Samopomocy K.P.W.

W związku z prowadzoną przez Kolejowe Przysposobienie Wojskowe akcją ubezpieczania swych członków w Instytucjach Ubezpieczeniowych, zachodzić może potrzeba poddania pracowników odpowiednim badaniom lekarskim. Ministerstwo nie stawia przeszkód, by badania te przeprowadzali lekarze rejonowi, na wniosek oraz na warunkach ustalonych przez organa K.P.W.

Okólnik niniejszy zostaje wydany wzamian zarządzenia nr S. 628/29 z dnia 24 kwietnia 1930 r., który jenocześnie traci moc obowiązującą.

Nr S. II. 75/1.

237.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie przyjmowania uprawnionych techników dentystycznych na stanowiska lekarzy-dentystów kolejowych.

Ministerstwo wyjaśnia, iż uprawnieni technicy dentystyczni mogą być przyjmowani na wakujące stanowiska lekarzy-dentystów kolejowych jedynie w braku kandydatów: dentystów-doktorów medycyny, lekarzy - stomatologów i lekarzy-dentystów.

Zakres czynności „uprawnionego technika-dentystycznego" wyjaśnia pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nr Z. O. 1572/30 z dnia 6.V. 1930 r., przesłane Dyrekcjom w odpisie przy zarządzeniu nr S. 460/30 z dnia 4.VI. 1930 r.

Okólnik niniejszy zostaje wydany wzamian zarządzenia nr S. 460/30 z dnia 4.VI. 1930 r., które jednocześnie traci moc obowiązującą.

Nr S. II. 31/2.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 522.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p., tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 groszy.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa nr 96936. 17.III.38. 8400.